

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τόν Ἱερόν Κλήρον,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ Λαόν
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

Ἀγαπητοί μου πατέρες καί ἀδελφοί,

«Ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Ὁ Θεόπνευστος αὐτός λόγος τῆς Ἐκκλησίας συμπυκνώνει ὅλο τό μυστήριον τῆς σημερινῆς πανηγύρεως. Ἡ Παναγία μας δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμον· δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπό τά παιδιά Της. Μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν, παραμένοντας ἡ στοργικὴ Μητέρα, ἡ ἀκοίμητος πρέσβειρα, ἡ κραταιὰ προστασία καί ἡ βεβαία ἐλπίδα κάθε πιστοῦ.

Ὁ Δεκαπενταύγουστος εἶναι τό «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ», διότι μέσα στή χαρμολύπη τῆς Κοιμήσεως ἀνατέλλει τό φῶς τῆς ἀναστάσιμης ἐλπίδας. Ἡ Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἔγινε «χώρα τοῦ Ἀχωρήτου», δέν γεύεται τὴ φθορὰ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μεταβαίνει πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, προαναγγέλλοντας τό μέλλον κάθε ἀνθρώπου πού ἀγωνίζεται νὰ ζήσει ἐν Χριστῷ.

Στό πρόσωπο τῆς Παναγίας ἀναγνωρίζουμε τὴν τελειότερη ἀπάντηση τοῦ ἀνθρώπου στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταπείνωσή Της ἔγινε δόξα. Ἡ ὑπακοή Της ἔγινε σωτηρία. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς Της ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ. Γί' αὐτό καί ἡ ζωὴ Της παραμένει ἀνεξάντλητη πηγὴ ἔμπνευσης γιὰ κάθε χριστιανό πού ἐπιθυμεῖ νὰ μεταμορφώσει τὴν καθημερινότητά του σέ πορεία ἀγιότητος.

Ἡ σύγχρονη πραγματικότητα, δυστυχῶς, χαρακτηρίζεται ἀπὸ πνευματικὴ ξηρασία, κρίση ἀξιῶν, μοναξιά, φόβο, πολέμους, προσφυγιά καί κοινωνικὴ ἀνασφάλεια. Ὁ ἄνθρωπος ἀναζητᾷ στηρίγματα, ἀλλὰ συχνά στρέφεται σέ δρόμους πού τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, δείχνει τὴν Παναγία ὡς τὴν «μετὰ Θεόν ἐλπίδα». Διότι ἐκεῖ πού τελειώνουν οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις, ἀρχίζει ἡ μητρικὴ Της παρηγορία.

Ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε, ἀδελφοί μου, νά γίνει ἡ μεγάλη αὐτή ἐορτή μία ἀπλή παράδοση ἢ μία κοινωνική συνήθεια. Ἡ Παναγία δέν τιμᾶται μέ τά χεῖλη μόνον, ἀλλά μέ βίο σύμφωνο πρὸς τό Εὐαγγέλιο. Τὴν τιμοῦμε ὅταν προσευχόμαστε, ὅταν συγχωροῦμε, ὅταν ἀγαποῦμε, ὅταν στεκόμαστε δίπλα στόν πονεμένο, ὅταν μετανοοῦμε εἰλικρινά καί συμμετέχουμε στά ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν μέσω τῆς πανηγύρεως αὐτῆς, ἡ καρδιά μας δέν μπορεῖ νά μὴν στραφεῖ μέ συγκίνηση καί στά ἀγαπημένα μας παιδιά πού ζοῦν μακριά ἀπό τὴν πατρίδα. Στούς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἕλληνες, πού κρατοῦν ἀναμμένη τὴ φλόγα τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως μέσα σέ ξένες πατρίδες.

Ἀγαπημένοι μας ὁμογενεῖς, ἡ Μητέρα Ἐκκλησία σᾶς ἀγκαλιάζει μέ τὴν προσευχή Της. Κάθε φορά πού χτυποῦν οἱ καμπάνες τῶν ναῶν τῆς Μαντινείας καί τῆς Κυνουρίας, κάθε φορά πού ψάλλεται ὁ Παρακλητικὸς Κανόνας καί ἀντηχεῖ τό «Ἄξιον ἔστί» καί τό «Τῇ Ὑπερμάχῳ», ἡ σκέψη μας ταξιδεύει καί σέ ἐσᾶς. Προσευχόμαστε νά μὴν λησμονήσετε ποτέ τίς ρίζες σας, τὴν γλῶσσα τῶν πατέρων σας, τὴν πίστη τῶν προγόνων σας καί τό θυμίαμα πού γεμίζει τοὺς ἐλληνικοὺς ναοὺς.

Ἄν κάποτε ἡ ξενιτεία σᾶς κάνει νά δακρῶζεστε, νά θυμᾶστε ὅτι στὴν πατρίδα σας ὑπάρχει πάντοτε μία Ἐκκλησία πού προσεύχεται γιὰ σᾶς, μία Παναγία πού σᾶς σκεπάζει μέ τό πανάγιο ὠμοφόριό Της καί μία μητρικὴ γῆ πού σᾶς περιμένει μέ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά της. Ὅσο μακριά κι ἂν βρεθεῖτε, δέν παύετε νά εἶστε παιδιά τῆς Ἑλλάδος καί παιδιά τῆς Παναγίας. Ἡ καρδιά τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ δέν γνωρίζει σύνορα, δέν μετρᾷ χιλιόμετρα, δέν ξεχνᾷ κανένα παιδί Της.

Ἐπικαλούμενος τὴ χάρη καί τὴν ἀκοίμητη προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου, εὐχομαι πατρικῶς ὅπως ἡ Παναγία σκεπάζει τὴν πατρίδα μας, τὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας, τίς οἰκογένειές σας, τὴ νεότητα, τοὺς δοκιμαζομένους, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ναυτικούς, τοὺς στρατευμένους καί ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἕλληνες.

Εἶθε ἡ Παναγία μας νά μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε στόν Υἱὸ καί Θεὸ Της, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τόν Ὅποῖον πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνῃς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καί πολλῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης,

Ὁ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ